

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v právnej veci žalobcov: **1.) D. F.**, bytom B., **2.) H. G.**, bytom B., **3.) Ing. J. L.**, bytom B., **4.) R. S.**, bytom B., **5.) J. Š.**, bytom B., **6.) Ing. V. Z.**, bytom B., všetci žalobcovia zastúpení advokátom *JUDr. J. H.*, sídlo *AK v B.*, proti žalovanému: **Colné riaditeľstvo Slovenskej republiky**, Mierová ul. č. 23, Bratislava o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 29725/2005 zo dňa 23.10.2006 a rozhodnutia Colného úradu Bratislava č. SCÚ-65/2005/P14 zo dňa 21.02.2005, o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č.k. 2S 475/2006-46 zo dňa 03.04.2009, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Bratislave č.k. 2S 475/06-46 zo dňa 03. apríla 2009 **p o t v r d z u j e**.

Žalobcom 1/ - 6/ právo na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e

Napadnutým uznesením Krajský súd v Bratislave zastavil konanie o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Colného riaditeľstva Slovenskej republiky č. 29725/2005 zo dňa 23.10.2006, ktorým potvrdil rozhodnutie Colného úradu Bratislava č. SCÚ-65/2005/P14 zo dňa 21.02.2005, ktorým zabezpečil P,V,, B., dňom 18.02.2005 lieh v položkách 1-28 rozhodnutia v celkovom objeme 4.769,5 litra z dôvodu, že dňa 10.02.2005 pri miestnom zisťovaní správcu dane mal daňový subjekt uvedený lieh v držbe a spôsob jeho nadobudnutia nevedel preukázať. Colný úrad zároveň vyzval daňový subjekt - P.V. na odstránenie pochybností, ktoré viedli k zabezpečeniu, v lehote 15 dní od právoplatnosti rozhodnutia. Krajský súd nepriznal žiadnemu z účastníkov právo na náhradu trov konania.

V odôvodnení svojho rozhodnutia krajský súd uviedol, že v daňovom konaní bolo zistené, že zabezpečený lieh bol v držbe P.V., ktoré nevedlo hodnovernú evidenciu

a nerešpektovalo príslušné zákonné povinnosti týkajúce sa skladovania cudzích destilátov s obsahom alkoholu. Družstvo v daňovom konaní, ani po vydaní prvostupňového správneho rozhodnutia, ani v čase odvolacieho konania do vydania rozhodnutia žalovaného, nepreukázalo pôvod a spôsob nadobudnutia liehu, ktorý bol u neho v držbe a ktorý bol v priestoroch družstva v čase miestneho šetrenia. Žalobcovia v súdnom konaní ani po vyzve súdu (zo dňa 23.02.2009) dostatočne nepreukázali, že sú vlastníkami zabezpečeného liehu a teda že mali byť účastníkmi správneho konania predchádzajúceho vydaniu rozhodnutia č. SCÚ-65/2005/P14 zo dňa 21.02.2005 a správny orgán mal s nimi konať ako s účastníkmi správneho konania. Krajský súd pri overovaní tvrdenia žalobcov, že napadnutý správny orgán mal s nimi konať ako s účastníkmi správneho konania dospel k záveru, že tomuto tvrdeniu nemožno prisvedčiť a dôsledkom toho nemožno žalobcov označiť za osoby oprávnené na podanie žaloby a preto konanie zastavil podľa § 250d ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (O.s.p.).

Proti uzneseniu krajského súdu podali žalobcovia prostredníctvom svojho právneho zástupcu v zákonnej lehote odvolanie, ktorým sa domáhali zmeny rozhodnutia súdu prvého stupňa a zastavenia správneho konania, resp. zrušenia napadnutého rozhodnutia a vrátenia veci súdu prvého stupňa na nové konanie a rozhodnutie.

Žalobcovia tvrdia, že krajský súd pri svojom rozhodovaní vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci, keď nesprávne vyhodnocoval pálenie liehu v roku 2000-2001 a iba z tohto obdobia ustálil žalobcov a stupňovitosť vypáleného liehu. Poukázal na zásadný skutkový omyl pri porovnaní stupňovitosti destilátu. Ak súd akceptoval zoznam 29 členov družstva, ktorí v období r. 2000-2001 pálili lieh v pálenici vo Veľkom Záluží, musel akceptovať aj to, že títo nemali žiadnu evidenčnú povinnosť v zmysle zákona o účtovníctve, ale hlavne v zmysle zákona č. 511/1992 Zb., resp. č. 105/2004 Z.z.. Prvostupňový súd nekriticky hodnotil vyjadrenie žalovaného a naopak, akoby dôkaznou núdzou vysvetľoval neschopnosť žalobcov preukázať, že sú vlastníkami destilátu, že sú dotknutí rozhodnutím Daňového úradu a Colného riaditeľstva Slovenskej republiky. Podľa žalobcov, bolo naznačené, že žalobcovia a ďalší, zatiaľ neangažovaní členovia družstva sú účastníkmi tohto konania v zmysle O.s.p. Súd podľa žalobcov nemal skúmať, či mali byť účastníkmi správneho konania v zmysle zák. č. 511/1992 Zb.; 105/2004 Z.z.. Tí, ktorí sa cítia byť účastníkmi konania o preskúmanie rozhodnutia tvrdia, že časť liehu vypálili ako družstevníci dávno pred rokom 1989 a samozrejme pred účinnosťou zákona, o ktorý sa súd tak bezvýhradne opiera. Z evidencie vedenej na JRD v roku 1986 je zrejmé, že bolo vypálených 837 litrov s obsahom alkoholu 50%, v roku 1987 – 838 litrov s obsahom 40-60%, v roku 1988 – 816 litrov s obsahom 50% a v roku 1989 – 870 litrov s obsahom 52% z čoho vyplýva, že pálili fyzické osoby. Doklady o pálení a zaplatení dane a poplatkov nemohli byť zaučtované a nemožno očakávať, že niektorý z družstevníkov si takýto doklad archivoval, nemal na to žiadnu povinnosť. V zákone č. 511/1992 Zb. nie je prechodné ustanovenie, ktoré upravuje postup colných úradov v prípade, ak občan – fyzická osoba má v držbe niekoľko sto litrov legálne vypáleného liehu, v čase pred 01.01.1993, nie je ani upravený postup colných orgánov v prípade, keď fyzická osoba vypáli a zaplatí daň a poplatky v čase

účinnosti zákona č. 105/2004 Z. z.. Žalobcovia sa nestali účastníkmi daňového konania, pretože neboli daňovými subjektmi.

Žalobcovia poukázali na to, že súd mal podľa § 250 ods. 1 O.s.p. pribrať do konania aj tých, ktorí sú evidovaní ako vlastníci destilátu. Podľa žalobcov súd nepostupoval správne, pretože neustálil okruh žalobcov a účastníkov konania a ihneď skúmal administratívny spis a v ňom postavenie účastníka konania v zmysle zákona č. 511/1992 Zb. a č. 105/2004 Z.z.. Podľa žalobcov, tí členovia družstva, ktorí vypálili v roku 2000/2001 destilát, zaplatili daň a poplatky, mali v zmysle spoločenstva záujem uspokojovať si iné potreby a na to nemuseli uzatvárať zmluvu o úschove ako takej, preto je pre nich záhadou, prečo súd takúto zmluvu požaduje.

Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu zo dňa 12.05.2009 uvádza, že má za to, že žalobcovia tvrdia opakovane tie isté skutkové a právne okolnosti, ku ktorým sa dostatočne vyjadril v predchádzajúcich daňových konaniach a v konkrétnom súdnom spore, v podobe písomných rozhodnutí, vyjadrení, resp. priamo na súdnom pojednávaní vo veci. Dodal, že nesúhlasí s tvrdením žalobcov, že predmetný lieh mal podliehať spotrebnej dani z liehu v zmysle predpisov účinných pred rokom 1993, a teda že správca dane nemôže v súvislosti s jeho konaním z roku 2005 použiť procesný postup podľa zákona č. 511/1992 Zb., ale Správny poriadok. V danom prípade nebol v daňovom konaní porušený princíp zákazu retroaktivity právnych noriem, pretože nešlo o posudzovanie daňovej povinnosti žalobcov ako členov družstva, podľa vtedy účinných predpisov. Lieh bol zabezpečený preto, že nie sú zrejme okolnosti jeho pôvodu, resp. spôsobu jeho nadobudnutia, a nie preto, že by s ním bolo nakladané v súlade alebo v rozpore so zákonom, prípadne v akej dobe v súvislosti s účinnosťou zákona. Žalovaný k vyjadreniu predložil kópiu písomného príkazu predsedu družstva (č. 4/2004 zo dňa 03.09.2004), ktorého sú žalobcovia členmi.

Žalovaný sa stotožňuje so skutkovými a právnymi závermi krajského súdu a preto v zmysle uvedeného navrhol, aby odvolací súd uznesenie Krajského súdu v Bratislave v celom rozsahu potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnuté uznesenie krajského súdu, ako aj konanie mu predchádzajúce v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní žalobcu (§ 246c ods. 1 veta prvá O.s.p., § 212 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p.) a dospel k záveru, že Krajský súd v Bratislave vec správne právne posúdil.

Podľa § 219 ods. 1 O.s.p., odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonšta-

ovanie dôvodov správnosti napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sa oboznámil s obsahom pripojeného administratívneho aj súdneho spisu a nezistil, že by preskúmané rozhodnutie žalovaného bolo vydané v rozpore so zákonom. V danom prípade sa jedná o daňové konanie a preto prvostupňový správny orgán – Colný úrad Bratislava i žalované Colné riaditeľstvo Slovenskej republiky postupovali správne podľa osobitných zákonov a nie podľa zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (Správny poriadok). Zo spisového materiálu má súd za preukázané, že daňový subjekt – Poľnohospodárske družstvo Vajnory mal zabezpečený lieh v držbe a nevedel preukázať spôsob jeho nadobudnutia ani po vyzvaní colným úradom na odstránenie pochybností, ktoré viedli k jeho zabezpečeniu, ani v konaní pred odvolacím správnym orgánom. Družstvo nepreukázalo ani to, že by prevzalo predmetný lieh od žalobcov do úschovy. Žalobcovia nepreukázali vlastníctvo k zabezpečenému liehu a teda nie sú účastníkmi správneho konania, ani oprávnení na podanie žaloby, preto krajský súd rozhodol správne, keď podľa § 250d ods. 3 O.s.p. konanie zastavil.

Podľa § 250b ods. 2 O.s.p., ak žalobu podá nikto, kto tvrdí, že mu rozhodnutie správneho orgánu nebolo doručené, hoci sa s ním ako s účastníkom konania malo konať, súd overí správnosť tohto tvrdenia a uloží správne orgánu doručiť tomuto účastníkovi správne rozhodnutie a podľa okolností odloží jeho vykonateľnosť. Týmto stanoviskom súdu je správny orgán viazaný. Po uskutočnenom doručení predloží správny orgán spisy súdu na rozhodnutie o žalobe. Ak sa v rámci správneho konania po vykonaní pokynu súdu na doručenie správneho rozhodnutia začne konanie o opravnom prostriedku, správny orgán o tom súd bez zbytočného odkladu upovedomí.

Podľa § 250b ods. 3 O.s.p., súd postupuje podľa odseku 2, len ak od vydania rozhodnutia, ktoré nebolo žalobcovi doručené, neuplynula lehota troch rokov.

Podľa § 6 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov, účastníkmi daňového konania sú daňové subjekty.

Podľa § 5 ods. 1 citovaného zákona, daňovým subjektom je daňovník, platiteľ dane, daňový dlžník podľa osobitného zákona, poplatník a právny nástupca fyzickej, či právnickej osoby, ktorý je ako daňový subjekt vymedzený osobitnými predpismi.

Podľa § 5 ods. 4 cit. zák., daňovým subjektom je aj iná osoba neuvedená v odsekoch 1 až 3 ak jej osobitný zákon upravujúci dane ukladá povinnosti alebo priznáva práva.

Podľa § 14a ods. 3 cit. zák., ak majiteľ alebo držiteľ tovaru alebo veci v lehote do 15 dní od právoplatnosti rozhodnutia o ich zabezpečení odstráni pochybnosti, ktoré viedli k zabezpečeniu tovaru alebo veci, správca dane vydá rozhodnutie o zrušení rozhodnutia o zabezpečení tovaru alebo veci. Rozhodnutie je právoplatné dňom jeho vydania; proti tomuto

rozhodnutiu sa nemožno odvolať. Ak majiteľ alebo držiteľ tovaru alebo veci v lehote do 15 dní od právoplatnosti rozhodnutia o ich zabezpečení neodstráni pochybnosti, ktoré viedli k zabezpečeniu tovaru a veci, správca dane vydá rozhodnutie o prepadnutí tohto tovaru alebo veci v prospech štátu. Proti rozhodnutiu o prepadnutí tovaru a veci sa možno odvolať.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa plne stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia a preto ho podľa § 219 ods. 1,2 O.s.p. v spojení s ust. § 250ja ods. 3 veta posledná O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol súd podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c veta prvá O.s.p. a § 250k ods. 1 veta prvá O.s.p. tak, že žalobcom, ktorí nemali v odvolacom konaní úspech, náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

P o u č e n i e: Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný (§ 246c ods. 1 O.s.p.).

V Bratislave, dňa 21. januára 2010

JUDr. Ivan R u m a n a , v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Alena Augustiňáková